

Stanisław Warcholik

Z kolejną rewizytą u przyjaciół francuskich

Palestra 16/1(169), 81-83

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wyżej, odpowiednik naszych zespołów). Poradnie organizowane są w powiatach. W Pradze powołano do życia dwa zespoły specjalistyczne, zajmujące się obsługą spraw cudzoziemców. Jednakże te zespoły specjalistyczne nie mają monopolu w zakresie spraw cudzoziemskich, każdy bowiem adwokat ma prawo przyjąć sprawę od cudzoziemca. Na czele poradni stoi kierownik.

Na czele adwokatury stoi Centrala Adwokatury (odpowiednik naszej Naczelnej Rady Adwokackiej). Najwyższym organem Centrali jest Ogólnokrajowa Konferencja Delegatów, wybieranych na zgromadzeniach szczebla wojewódzkiego. Konferencja ta rozpatruje zasadnicze problemy adwokatury oraz dokonuje wyboru członków Zarządu Centrali, który jest organem wykonawczym Konferencji.

Do zakresu uprawnień Zarządu Centrali należy w szczególności:

- a) uchwalanie budżetów izby,
- b) określanie liczby adwokatów,
- c) kierowanie szkoleniem,
- d) rozpoznawanie odwołań od uchwał zarządów izb.

Zarząd wybiera spośród swoich członków prezesa i dwóch wiceprezesów.

Do zakresu uprawnień samorządu adwokackiego należy całość spraw adwokackich. Dotyczy to także wpisu na listę i skreślenia z listy adwokatów.

Minister Sprawiedliwości sprawuje jedynie zwierzchni nadzór nad działalnością organów adwokatury. Może on uchylić uchwałę organów adwokatury sprzeczną z prawem lub z interesem społecznym.

Brak natomiast instytucji komisji dyscyplinarnych czy rzecznika dyscyplinarnego. Orzekanie należy do uprawnień zarządu izby. Odwołanie rozpoznaje Zarząd Centrali.

Kary dyscyplinarne są następujące: a) upomnienie, b) nagana, c) obniżenie wynagrodzenia (maksymalnie o 10%, i to na okres najwyżej 3 miesięcy).

Przedawnienie ścigania następuje po roku.

Wobec tego że Czechosłowacja jest państwem federacyjnym, samorząd adwokacki zorganizowany jest w dwóch niezależnych i samodzielnych pionach: czeskim i słowackim. Brak centralnego organu samorządowego, który by posiadał zwierzchnią władzę nad tymi pionami. Istnieje jedynie Komisja koordynacyjno-porozumiewawcza między Centralą czeską a Centralą słowacką.

Z. K.

2.

Z kolejną rewizytą u przyjaciół francuskich

Gdy w dniu 12 września 1971 r. przedstawiciele adwokatury francuskiej pod przewodnictwem dziekana Paryskiej Izby Adwokackiej adw. Bernarda Baudelota opuszczali Polskę, wyrazili oni przekonanie o celowości rozwijania kontaktów zawodowych między adwokatami Francji a adwokatami Polski (*vide „Palestra”* nr 10 z 1971 r., st r.63 i nast.). Niedługo wypadło nam czekać na sposobność, by kontynuować pożyteczną a zarazem niezmiernie ciekawą i mającą już kilkuletnią tradycję wymianę poglądów i doświadczeń w toku wzajemnych wizyt, bo już w dniu 2 grudnia 1971 r. udała się do Paryża delegacja adwokatury polskiej w składzie:

dr Stanisław Godlewski, prezes NRA, mgr Piotr Pytko, dziekan Rady Adwokackiej w Lublinie, i mgr Stanisław Warcholik, dziekan Rady Adwokackiej w Krakowie, i przebywała tam do dnia 7 grudnia.

Gospodarze francuscy zaprosili przedstawicieli adwokatury polskiej do uczestniczenia w wielu oficjalnych imprezach, z których za najważniejszą należy uznać uroczyste zakończenie konkursu krasomówczego młodych adwokatów i aplikantów (La Conférence du Stage). Konkurs jest imprezą organizowaną corocznie przez Izbę paryską. W konkursie bierze udział zazwyczaj kilkudziesięciu uczestników, spośród których — w kolejnych etapach — wyłania się 12 finalistów. Otóż pierwszych dwóch z tej liczby wygłasza swoje przemówienie w czasie wspomnianej uroczystości.

W tej finałowej uroczystości biorą zwykle udział bardzo liczne delegacje zagraniczne ze wszystkich niemal kontynentów. W roku 1971, obok delegacji europejskich, uczestniczyły w tej imprezie delegacje Kanady, Maroka, Tunisu, Japonii i Indii. Z krajów socjalistycznych, obok delegacji polskiej, była delegacja Węgier i Bułgarii.

Finał konkursu ma niezwykle uroczysty charakter. W dniu 3 grudnia 1971 r. w przepięknej, gotyckiej sali św. Ludwika (Salle St. Louis) w Pałacu Sprawiedliwości nastąpiło otwarcie konkursu z udziałem najwyższych przedstawicieli życia politycznego i władz państwowych, wśród których obecni byli: Minister Sprawiedliwości René Pleven, Prezydent Senatu, Prezydent Zgromadzenia Narodowego, Prezydent Rady Miejskiej Paryża, wielu ministrów, deputowanych, senatorów, prezesi wszystkich izb Sądu Najwyższego oraz przedstawiciele wszystkich ogniw sądownictwa. Otwarcia dokonał dziekan Izby paryskiej adw. Bernard Baudelat. W zagajeniu dziekan Baudelat sformułował oceny dotyczące pozycji adwokatury w życiu publicznym i w wymiarze sprawiedliwości oraz przedstawił szereg postulatów pod adresem czynników rządowych oraz magistratury sądowej. Mówiąc m.in. na temat przewidzianej reformy zawodu, dziekan powiedział: „Chodzi o stworzenie organizacji kolektywnych, które mogłyby wyzwolić adwokata od trosk materialnych i administracyjnych”.

W drugiej jak gdyby części uroczystości wystąpili dwaj pierwsi laureaci, mianowicie adw. Catta i adw. Thierry Lévy, wykazując kunszt zawodowy i opanowanie współczesnych zasad retoryki. Reakcje sali były dowodem uznania dla talentu laureatów a zarazem wymownym przykładem tego, jak słuchacz odbiera słowa żywe oraz argumentację pełną prawniczej logiki.

Uzyskanie jednego z dwunastu miejsc uprawnia do tytułu sekretarza Konferencji, dając zarazem dużą szansę zawodową, jak również stancwiąc nieraz początek pomyślnej kariery w życiu społeczno-politycznym. Zdobywca pierwszego miejsca uzyskuje nadto dyplom (nagrodę) Ministra Sprawiedliwości, zdobywcy zaś kolejnych miejsc dostają dyplomy (nagrody) przedstawicieli władz i magistratury sądowej.

Jeszcze raz mogliśmy się przekonać, na tle wspomnianej uroczystości, jak ważną pozycję w rozwoju kultury żywego francuskiego słowa odgrywa adwokatura oraz jak daleko posunięte zainteresowanie ową działalnością przejawiają nie tylko władze państwowe, ale także i prasa w swych relacjach z przebiegiem konkursu.

Zakończeniem konkursu był bankiet wydany w dniu następnym przez dziekana Izby paryskiej w tejże samej sali św. Ludwika, gdzie elegancja uczestników łączyła się z urokami zabytku, przywróconego do swej świetności staraniem i nakładami przedstawicieli adwokatury paryskiej.

Drugim interesującym wydarzeniem było uczestniczenie w charakterze obserwa-

torów w konferencji informacyjnej Europejskiego Komitetu Organizacji „Pokój światowy przez prawo” („Centre de la Paix Mondiale par le Droit”) Organizacja ta prowadzi szeroką działalność informacyjną, choćby przez wydawanie biuletynu pn. „Juristes et Monde”, urządza konferencje problemowe (ostatnia odbyła się w dniach 21—25 lipca 1971 r. w Belgradzie), jak również prowadzi działalność naukową i szkoleniową. W tym roku na wiosnę projektuje ona zorganizowanie sympozjum szkoleniowego dla prawników krajów słabo rozwiniętych i tzw. „trzeciego świata”.

Nie ze wszystkimi założeniami tejże organizacji można by się zgodzić, ale warto obserwować jej poczynania, a nawet współdziałać z tymi akcjami, które odpowiadają naszej idei międzynarodowej współpracy dla pokoju. W tym zakresie interesująca jest pozycja adwokatury francuskiej i jej szerokie międzynarodowe zaangażowanie.

W czasie pobytu w Paryżu członkowie naszej delegacji mieli sposobność nawiązania osobistych kontaktów z przedstawicielami adwokatury wielu krajów. Wzajemna informacja na temat pozycji zawodów, organizacji samorządu czy wybranych zagadnień prawniczych pozwoliła poznać bliżej ludzi i problemy. Bez przesady można powiedzieć, że adwokatura polska budzi szerokie zainteresowanie nie tylko w kręgach adwokatury francuskiej, ale również włoskiej, belgijskiej i angielskiej. Mamy już dzisiaj kilku dobrych przyjaciół naszego kraju i naszego środowiska, takich chociażby, jak obecny dziekan RA w Paryżu adw. Bernard Baudelot oraz b. dziekani Izby paryskiej adw. Albert Brunois i Claude Lusan, którzy swoje wizyty w Polsce pamiętają znakomicie i których życzliwość i serdeczność dla naszej delegacji godna jest podkreślenia.

W toku wizyty u dziekana Rady paryskiej adw. Bernarda Baudelota dokonano pożytecznej wymiany poglądów na temat dalszego rozwoju współpracy przez wymianę artykułów prawniczych, literatury prawniczej bądź wreszcie celowości podjęcia starań o organizowanie imprez z tematyką adwokacką w czasie „Dni prawniczych polsko-francuskich”, jakie w ramach współpracy naukowej i kulturalnej pomiędzy Francją a Polską zostały już zapoczątkowane.

Dzekan Baudelot zapoznał delegację z bogatym muzeum adwokatury, obrazującym wspaniały dorobek kulturowy zawodu, życie wielu ciekawych ludzi także z okresu wielkiej rewolucji francuskiej oraz z okresu walki o godność ludzką (sprawa Dreyfussa), o prawa obywatelskie itp.

Warto przy okazji nadmienić, że do obyczaju samorządowego należy to, że dziekan przyjmuje gości i interesantów w stroju zawodowym (w todze), co stanowi ciekawe połączenie godnej formy z żywą treścią współczesności.

Dla całej naszej delegacji pobyt w Paryżu stanowił okazję do prezentowania dorobku samorządu adwokackiego w zakresie stałego podnoszenia rangi zawodu adwokackiego w Polsce, troski o interesy ogólnonarodowe czy o pogłębianie zasad międzynarodowej współpracy. Były to dni poważnej i odpowiedzialnej pracy tak na rzecz naszego kraju jak i naszego zawodu.

Wyjeżdżaliśmy z Paryża z przekonaniem, że na drodze, po której od kilku lat podążamy wspólnie z francuskimi kolegami, uczyniony został skuteczny postęp. Spostrzeżenia i wnioski przenieść wypadnie do praktyki działalności organów naszego samorządu. Być może, niektórymi problemami mogłoby się zainteresować również Zrzeszenie Prawników Polskich.

Adw. Stanisław Warcholik